

Resolucije katol. shoda.

(Praktična meditacija za obletnico I. slov. katol. shodu.)

Tako se nazivlje knjižica 36 strani velike osmerke, ki je izšla iz »katol. tiskarni« v Ljubljani že meseca avgusta 1893, a je pretnogim ostala še nepoznana. Častiti gospod pisatelj je v njej z mladeniškim ognjem nam v spomin poklical vzvišeni cilj I. slov. katol. shoda, kakor tudi njegove z navdušenjem vsprejete, a doslej le deloma vzvršene sklepe. On pripoznava, da »naenkrat res ne moremo vsega imeti«, kar smo bili sklenoli na tem prepomenljivem shodu, a zdi se mu vendar, »da bi se bilo dalo z dobro voljo že marsikaj storiti, kar se še ni«. Povdarja pa še, da »poleg dobre volje nam je treba tudi denarja«.

Da bi »katoliškemu skladu«, ki ima služiti praktičnemu izvrševanju resolucij I. slov. katol. shoda, velikodušni doneski obilneje pritekali, izdal je g. pisatelj to knjižico ob svojih stroških. O njej piše v predgovoru: »Razpečati se knjižica mora! Kdor je ne more kupiti, (velja samo 20 kr.) dobi jo od »katol. bukvarne« v Ljubljani zastonj, eno ali kolikor jih hoče, dokler jih ne zmanjka, da se vsi za dobro uneti, če mogoče, še bolj unamejo za naše sveto delo, katero ne sme prenehati prej, dokler ni izvršeno vse, kar smo si zapisali v program« (I. slov. kat. shodu.) Pripoznam, da jezik ni popolnoma po mojem ukusu, (preobilni odmori — čitatelja motijo) tudi ne morem vsakega stavka podpisati ali kot neodložljivega pripoznati, vkljub temu pa je knjižica že tako zanimivo spisana in dobro osoljena, da je ne boš djal iz roke, dokler je ne prebereš do konca. Komur bo došla, naj jo obdrži ter pošlje za njo 20 kr. in za »katoliški sklad« pa par kron v belo Ljubljano. Bog bo plačnik!

Jernej Voh.

Cerkvene zadeve.

V blagi spomin!

Že spet je neizprosljiva smrtna kosa na vrtu krasne lavantinske škofije podrta rožica, ki je dokaj let prelepo cvetela, s svojo lepoto premnogih očij na se obračala, ter s svojim prijetnim duhom brez števila src oživljala in krepčala. Zvenela je in izginila izpred naših telešnih očij, naj se toraj presadi v tvoj duhovni vrtec, dragi »Slov. Gospodar«, da se tukaj še lepše razcveta, ter nam marsikatero krasoto odkrije, katero je poprej le božje oko videlo, svetu pa je neznana bila. Rožica, katero v mislih imam, so rajni g. Mihal Milošič, mnogoletni vrl dušni pastir župnije Benediške v Slov. goricah, ki so letos 18. oktobra po kratki, ne ravno mučni boleznini mirno in sladko v Gospodu zaspali.

Pokojnik rodili so se dne 5. avgusta 1821 v župniji Sv. Andraža v Leskovci, kot sin precej premožnih in poštenih starišev. Hišica, v kateri jim je zibelka tekla, stoji na prijaznem kraju sredi Haloških bregov, ki so bogato z žlahtno vinsko trto zasajeni in od koder se očesu daleč na okolo rajski razgled odpira. V začetne šole hodili so v domači fari in v starodavnem Ptuj, potem so se šolali v Varaždinu in če se ne motim, tudi v Zagrebu. Po srečno končanih latinskih šolah so se po takratni navadi v Gradec, v modroslovske šole podali, katere so enako z dobrim uspehom končali, ter stopili v ondotno bogoslovnico.

Že v dijaških letih se je začel razvijati njih posebni značaj, nagnjen do iskrenega, neprelomljivega prijateljstva. Za prijatelje odbirali so si vsikdar le součence in prijatelje z čistim in nepokvarjenega srca, za vse druge jim ni mar. Prav ta značajnost, le redka v mladih letih,

jih je ovarovala vseh zapeljivih in nevarnih tovaršij, katere so že dokajkrat bile mnogim, sicer poštenim dijakom časni in večni pogin. Vesel obraz, pa čvrsto truplo našega mladega Mihala sta pričala, da se noben črv nedolžnega srca ne grize in da v prijaznem telesu tudi lepa duša biva. In takšnih mladenčev si kat. cerkev kot dušne pastirje želi; z mladeniči, ki so drevju podobni, katero so gosenice objedle, si malo pomore, zakaj kakoršno drevo, takšni tudi sad. Pobožni Mihal bili so dne 21. junija 1848 po slavnem Slomšek, ker takrat v Gradcu ni škofa bilo, v Št. Andražu v mešnika posvečeni, ter so v svoji domači cerkvi novo sv. mešo peli. Pa lepši, kakor je bil vspleten venec na glavi novega mešnika, kedar so jih k oltarju peljali, bil je venec sv. čednostij mladega duhovnika, ki so za božjo čast in vzveličanje duš kar goreli do svojega zadnjega zdihljeja. Za prvo službo bila jim je odkazana kaplanija v Kamnici, kjer so pastirovali šest let, potem so službovali kot kapelan pri Malinedelji šest let, par mesecev pri Sv. Lovrencu v puščavi, v Marenbergu 8 mesecev, v Svičini okolo šest let, v Negovi jedno leto, pri Sv. Benediktu od leta 1865—1870, ko so jih pokojni dekan in častni kanonik Jurij Tutek umestili župnikom omenjene župnije.

Kot stalen dušni pastir storili so rajni blagi gospod pri Sv. Benediktu toliko, da je to težko opisati. Precej se je zgodilo pri Sv. Treh Kraljih; njih delo je novi kameniti tlak mesto prejšnje opeke; nekaj paramentov, pri župnijski cerkvi pa menda vsi; slednjo cerkev so skoraj popolnoma iz nova zidali ter močno povečali, kar je večinoma stalo gospoda; njih delo so novi oltarji, razne nove podobe, slikarija cerkve in dr. Za župnišče potrosili so toliko, da bi menda zadostovalo za novega, ker je zidanje slabo; veliko skrbi imeli so leta 1874, ko je strela zadela gospodarsko poslopje, da je zgorelo. Pomagali so pri zidanji sedanje šole; bili več let šolski ogleda, dolgo ud okr. zastopa.

Da se ogreje njih čreda za vse dobro, obhajali so dvakrat sv. misijon 1882 in 1892; ustanovili so lansko leto nadbratovščino sv. rožnega venca, ki šteje sedaj blizu 1600 udov; povzdignili krščansko pobožnost k usmiljenemu Jezusu in Mariji prečisti Devici, dobro vedoč, da človeško srce brez ljubezni biti ne more, in ako ne ljubi Jezusa pa njegove matere, zaljubi se v pregrešen svet, ter gre nesrečnemu koncu nasproti. Duhovno orožje, katero so pokojnik krepko vihteli, je bila božja beseda in pa molitev, vzlasti molitev sv. rožnega venca, kateri so dokajkrat v svoji sobi ali pa kje po gozdu šetajoč na glas molili. Vojnica rajnega bila je pridiznica in pa spovednica, šola njih vojaštvo.

(Konec prih.)

Bogoslovsko slovstvo.

»Die theologischen Studien und Anstalten der katholischen Kirche in Österreich. Aus Archivalien. Von Dr. Hermann Zschokke. Wien & Leipzig. Wilhelm Braumüller 1894, + 1227, 8° Lexiconform. 18 fl.« — To ti je draga, a tudi dragocena knjiga. Z njenim sestavljenjem trudilo se je mnogo odličnih mož. Nas zanima II. dela § 45, kjer na str. 775 do 786 preč. gospod kanonik Karol Hribovšek, ravnatelj kn. šk. duhovnišči Mariborski, popisujejo zgodbo našega duhovniškega semenišča in naših bogoslovskih šol v Celovcu, v Št. Andražu in sedaj v Mariboru. Spis je tako zanimiv, da na tem mestu prosimo preč. gospoda pisatelja, naj bi glavne točke priobčil še v slov. jeziku. V Celovcu izšlo je od l. 1811—1850 do 486 duhovnikov lavantincev, v Št. Andražu od 1850—1859 skupaj 98, v Mariboru pa od l. 1860 do 1891 zopet 355 novomašnikov. Tem še prištevamo 33 novoposvečencev leta 1892 in 1893. Od

